

NA CHALUPU, KAM NECHCI

Za výzo jsem dostal od mámy a Richarda Nintendo. Chtěl jsem ho nechat doma, aby bylo jasné, že si mě za dárek, i když je supovej, nemůžou koupit. Stejně to vymyslel on, mamka si myslí, že bych neměl dostávat takový drahý dárky, zvlášť když jsem neměl samý jedničky, ale dostal jsem čtyři dvojky.

Ale pak jsem si ho přece jenom vzal, ale tajně. Až se mě zeptají, řeknu, že jsem ho zapomněl doma. Od táty jsem dostal obří pastelky a knihu o zvířatech. Tu knihu si prohlížím v autě, aby bylo jasné, na čí jsem straně.

Jedeme s mamkou a Rypoušem na jeho chalupu. Rypouš někdy říkám Richardovi, jednak proto, že je tlustej, ale hlavně má velkej nos, obří. Nechápu, že se lidi před ním tváří, jako kdyby to neviděli. Na tý chalupě jsem ještě nikdy nebyl. Prej je to tam super, protože jsou tam skály a les a taky rybník, a hlavně je to příroda a tu já mám rád. Určitě tam uvidíš spoustu zvířat, říkala mamka. To jako myslela jeleny nebo lišky? Nebo divoký prasata?

A taky tam budou další děti, s kterýma si budeš moct hrát, říkala ještě. Ale já nemám moc rád cizí lidi. To je další důvod, proč tam nechci. První je samozřejmě ten, že nechci bejt nikde, kde je Richard.

Přijíždíme a ty lidi už tam jsou, vím, že jedna paní je Richardova sestra. Mamka s Rypoušem vystoupí a zdraví se s nima. Já nevystoupím, dívám se ven, vidím dvě zrzavý holky a pak kluka a ještě malou holčičku a všechny ty dospělý a vůbec se mi ven nechce. Hrozně se vítají s Richardem, jako by to byl nejlepší chlápek na světě. To nechápu.

Mamka ukazuje směrem k autu, nejspíš říká, že jsem protivnej a pořád dělám nějaký problémy. Všichni se dívají mým směrem a určitě mluví o mně, tak dělám, že si čtu. Až po chvíli, když vidím, že se mamka už pro mě chystá jít, vystoupím. Ale než to udělám, vezmu brejle, který nosí Rypouš

jenom na řízení, a schovám je pod sedačku a ještě pod kobereček, haha.

Vystoupím a všichni se se mnou taky vítají. Říkají mi, jak se jmenujou. Ti zrzaví jsou Doubicovi, holky se jmenujou Zuzana a Andula. Obě jsou větší než já, Zuzana má dlouhé vlasy, Andula krátký a obě se tváří, jako že jsou nejchytřejší. Řekneme si čau. Ty další lidi jsou Váchovi, to je Richardova sestra a její muž. Jejich kluk je Pepan, vypadá v pohodě, holčička Helenka, ta je ještě malá. My nejsme jedna rodina, takže se nejmenujeme stejně. Mamka je Rozehnalová — jako babička, já se jmenuju Březina — jako táta, a Richard se jmenuje Kulísek, což je jako kulíšek, i jméno má blbý.

„Prej máš rád zvířata, já mám králíka,“ říká jedna z těch zrzek, asi Andula.

Všichni říkají, Bertíku, tobě je devět a jsi tak velkej!

Je to možný, jsem ze třídy nejvyšší, ale jsem zároveň asi nejhubenější. Vypadám jako táta, nos mám malej a spoustu pih, ale naštěstí zrzavej nejsem.

„A jak máš krásný dlouhé vlasy,“ řekne máma Pepy a Helenky. I ta druhá máma se začne rozplývat nad mýma vlasama. Mám je trochu delší, asi po ramena, ale hlavně přes uši, protože ty mám hrozně odstátý, taky po tátovi. Vlasy nemám na krátko už od školky, vypadal bych jako blbeček. Ale nemám je zas tak dlouhé, abych vypadal jako holka. Už mě to tady pěkně štve, připadám si, že na mě všichni koukají, a je mi to nepříjemný.

BERT

RADKA

RICHARD

RODIČE
Z+A

ZUŠKA

ANDULKA

MAMKA
P+H

HELENKA

TAŤKA
H+P

PEPAN

MESSI

Mamka to možná pozná, protože řekne, že za chvíli bude jídlo, tak ať si vezmu věci z auta, protože se zatím půjdeme ubytovat. Jdeme si všichni tři pro věci, ostatní děti někam odejdou.

Chalupa je veliká. Dole je jedna místnost, kde je kuchyňská linka a stůl, a pak druhá, takovej velkej pokoj, kde spí Váchovi. A nahoře, v prvním patře, jsou další dva pokoje, jeden je pro nás tři. Což je taky blbý, nechci s ním bejt v jednom pokoji. Ale zase mě napadá, že v něčem je to dobrý, protože mu tak snadněji můžu něco provést. Aby věděli, že mě měli nechat u táty, a když už tu musím bejt s nima, tak to pro nikoho nebude znamenat nic dobrýho.

Řapu za nima poslušně nahoru a nesu si svoji tašku. Je těžká, musím ji šoupat po zemi. Rypouš mi ji chtěl vzít, ale to jsem nechtěl. Schody nahoru jsou příkrý a ta taška je fakt těžká. Nahoře nad schodama stojí mamka a dívá se na mě smutně, ale mě to neobměkčí. Mamka se na mě poslední dobou dívá často smutně, je to taková její zbraň. Mamka na mě moc nekřičí, a už vůbec mě nebije, ale když se jí zdá, že zlobím, tak je smutná. Nejsem rád, že je smutná, ale stejně za to všechno může ona, smutně bych se měl dívat já, že už nežije s taťkou, že má radši Richarda. Jenže já se neumím dívat smutně, já se umím dívat zle. Mamka vždycky říká, nekoukej na mě jako táta, a já jsem rád, že jsem tátovi podobnej.

Rypouš se nahoře převlíká. Vlastně už není tak tlustej. Kvůli mamce drží dietu a každý ráno chodí běhat, už je skoro normální. Ale když se seznámili, byl to obr, kterému se